

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Dordrecht, van 27 januari 2012 in zaak nr. 12/701 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 januari 2012 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 januari 2012, verzonden op 3 februari 2012, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 februari 2012, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft zij daarbij de Afdeling verzocht haar schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister van Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. Hetgeen in grief 1 is aangevoerd kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) met dat oordeel volstaan.

2.3. De vreemdeling is op 6 januari 2012 in bewaring gesteld. Voorafgaand aan de inbewaringstelling is haar een terugkeerbesluit van die datum uitgereikt, waarin is aangekruist dat de vreemdeling binnen een termijn van 28 dagen de Europese Unie dient te verlaten. Blijkens een op ambtseid opgemaakt proces-verbaal van 9 januari 2012 is die vertrektermijn abusievelijk gegund en was bedoeld in het terugkeerbesluit te bepalen dat de vreemdeling de Europese Unie onmiddellijk dient te verlaten.

2.4. In grief 2 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister voldoende gemotiveerd naar voren heeft gebracht dat de vreemdeling Nederland onmiddellijk dient te verlaten, zodat ervan wordt uitgegaan dat haar een vertrektermijn van nul dagen is opgelegd, welke termijn ook is meegewogen bij de beslissing de vreemdeling in bewaring te stellen. Daartoe voert de vreemdeling aan dat de rechtbank, door aldus te overwegen, heeft miskend dat haar in het terugkeerbesluit van 6 januari 2012 een vertrektermijn van 28 dagen is gegund. Derhalve is niet relevant of zij "had moeten begrijpen" dat in plaats daarvan was bedoeld haar een vertrektermijn te onthouden. Subsidiair betoogt de vreemdeling dat het gebrek eerst op 9 januari 2012 is hersteld, zodat in ieder geval ten tijde van de inbewaringstelling een vertrektermijn van 28 dagen gold en de

maatregel derhalve niet rechtmatig is opgelegd. Door te overwegen dat de vreemdeling aldus niet in haar belangen is geschaad, aangezien de termijn om rechtsmiddelen aan te wenden tegen het terugkeerbesluit nog niet is verstreken, heeft de rechtbank voorts miskend dat ter zake geen ruimte bestond een belangenafweging te verrichten, aldus de vreemdeling.

2.4.1. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 15 oktober 2009 in zaak nr. 200907306/1/V3; www.raadvanstate.nl) strekt inbewaringstelling ter fine van uitzetting, zodat de bevoegdheid van de minister om de vreemdeling in bewaring te stellen afhankelijk is van diens bevoegdheid om de vreemdeling uit te zetten. Derhalve bestaat, zolang de ingevolge artikel 62, eerste lid, van de Vw 2000 aan een vreemdeling gegunde termijn om Nederland uit eigen beweging te verlaten niet is verstreken, gelet op voormelde bepaling, gelezen in samenhang met artikel 63, eerste lid, van de Vw 2000, geen ruimte om die vreemdeling in bewaring te stellen.

2.4.2. Door er onder verwijzing naar de door de minister verschaftte toelichting dat en waarom de vreemdeling de Europese Unie onmiddellijk dient te verlaten, bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de bewaringsmaatregel van uit te gaan dat de vreemdeling een vertrektermijn is onthouden, heeft de rechtbank niet onderkend dat de vreemdeling in het terugkeerbesluit van 6 januari 2012 een vertrektermijn van 28 dagen is gegund. Dat is doorslaggevend. Dat dit niet op goede gronden zou zijn gebeurd, zoals de minister betoogt, is, wat daar verder ook van zij, in dit kader niet relevant. Uitsluitend een wijziging van dit besluit zou eventueel consequenties voor de vertrektermijn kunnen hebben. Het proces-verbaal van 9 januari 2012 kan niet als zodanige wijziging worden aangemerkt, reeds omdat de op de zaak betrekking hebbende stukken geen blijk geven van een rechtsgeldige bekendmaking daarvan aan de vreemdeling. Gelet op de hiervoor onder 2.4.1. weergegeven jurisprudentie klaagt de vreemdeling derhalve terecht dat haar inbewaringstelling onrechtmatig moet worden geacht.

Reeds hierom slaagt de grief.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit tot inbewaringstelling van 6 januari 2012 alsnog gegrond verklaren. Nu de vrijheidsontnemende maatregel reeds is opgeheven, kan een daartoe strekkend bevel achterwege blijven. Aan de vreemdeling wordt met toepassing van artikel 106, eerste lid, van de Vw 2000 na te melden vergoeding toegekend over de periode van 6 januari 2012 tot 6 februari 2012, de dag waarop de vrijheidsontnemende maatregel is opgeheven.

2.6. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 27 januari 2012 in zaak nr. 12/701;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. kent aan de vreemdeling een vergoeding toe van € 2555,00 (zegge: tweeduizend vijfhonderdvijfenvijftig euro), ten laste van de Staat der Nederlanden, te betalen door de secretaris van de Raad van State;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. E. Steendijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. A. Wijker-Dekker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

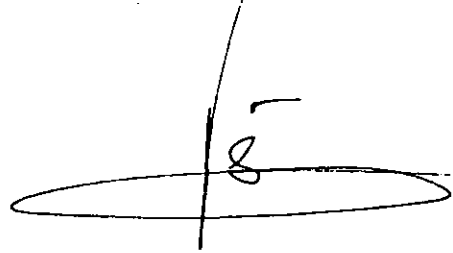
w.g. Wijker-Dekker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 maart 2012

562.

Verzonden: 28 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, crosses it, and continues downwards. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 12/701, V-nummer:

uitspraak van de enkelvoudige kamer

in het geding tussen

, eiseres,
gemachtigde: mr. S. Zwiers, advocaat te Dordrecht,

en

de Minister voor Immigratie en Asiel, verweerder,
gemachtigde: mr. C.J. Tromp, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Verweerder heeft eiseres op 6 januari 2012 in vreemdelingenbewaring gesteld.

1.2. Bij faxbericht van 6 januari 2012 heeft eiseres beroep ingesteld tegen de maatregel van bewaring.

1.3. De zaak is op 20 januari 2012 behandeld ter zitting van een enkelvoudige kamer. Eiseres heeft de zitting bijgewoond vanuit de telehoorruimte van het detentiecentrum (hierna: DC) te Rotterdam.

De gemachtigde van eiseres is ter zitting verschenen.
Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) kan, indien het belang van de openbare orde of de nationale veiligheid zulks vordert, met het oog op uitzetting, door Onze Minister in bewaring worden gesteld de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft.

Ingevolge artikel 94, eerste lid, laatste volzin, van de Vw 2000 strekt het beroep tegen een vrijheidsontnemende maatregel als bedoeld in artikel 59 tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

Ingevolge het vierde lid van artikel 94 van de Vw 2000 verklaart de rechtbank het beroep tegen de maatregel van bewaring gegrond, indien zij van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met de Vw 2000 of bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten. In dat geval beveelt de rechtbank de opheffing van de maatregel of een wijziging van de wijze van

procedurenummer: AWB 12/701

2

tenuitvoerlegging daarvan.

Ingevolge artikel 106, eerste lid, eerste volzin, van de Vw 2000 kan de rechtbank, indien zij de opheffing van een maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt, dan wel de vrijheidsontneming reeds voor de behandeling van het verzoek om opheffing van die maatregel wordt opgeheven, aan de vreemdeling een vergoeding ten laste van de Staat toekennen.

2.2. In de schriftelijke vastlegging van de maatregel van bewaring is vermeld dat het belang van de openbare orde de inbewaringstelling van eiseres vordert, omdat het gevaar bestaat dat zij zich aan haar uitzetting zal onttrekken. De gronden van de maatregel zijn dat eiseres:

- geen vaste woon- of verblijfplaats heeft;
- niet beschikt over voldoende middelen van bestaan;
- zich niet aan één of meer andere voor hem geldende verplichtingen heeft gehouden als bedoeld in hoofdstuk 4 (grensbewaking, toezicht en uitvoering) van het Vreemdelingenbesluit;
- meerdere aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning heeft ingediend die niet tot verlenging van een verblijfsvergunning hebben geleid.

2.3. Eiseres heeft, samengevat, het volgende aangevoerd.

Eiseres heeft de Congolese nationaliteit. De situatie voor vrouwen in Congo is niet veilig. Eiseres had asiel willen vragen maar stelt dat dit haar door verweerder is afgeraden. Eiseres wil alsnog een verblijfsvergunning of asiel aanvragen. Eiseres is overigens minder goed in staat voor zichzelf te zorgen.

Eiseres stelt dat de maatregel van bewaring onrechtmatig is omdat deze in strijd met de wet moet worden geacht. Voorts is de maatregel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd.

Aan eisers is een Terugkeerbesluit opgelegd met een vertrektermijn van 28 dagen. Derhalve had eiseres niet in bewaring mogen worden gesteld, maar had haar de genoemde termijn voor vertrek gegund moeten worden, ook al blijkt dat dit een vergissing was. Verweerder stelt dat het evident is dat er sprake is van een vergissing, maar eiseres is het daar niet mee eens. Overigens indien er van wordt uitgegaan dat het Terugkeerbesluit een vertrektermijn van nul dagen inhoudt, dan is eiseres het daar ook niet mee eens en is de maatregel ook van meet af aan onrechtmatig. Eiseres had een termijn gegund moeten worden voor vertrek. Eiseres verzoekt de maatregel op te heffen en een schadevergoeding toe te kennen.

2.4. Verweerder heeft, samengevat, het volgende naar voren gebracht.

Bij de schriftelijke maatregel van bewaring is een Terugkeerbesluit opgelegd waarbij het vakje van de 28-dagen-termijn per abuis is ingevuld. Er wordt sinds kort met deze formulieren gewerkt. Uit de gronden van de maatregel, de overige vakjes van het Terugkeerbesluit en uit het tevens opgemaakte proces-verbaal kan duidelijk worden opgemaakt dat sprake is van een situatie waarop de vertrektermijn van nul dagen van toepassing is. Het betreft dus een kennelijk fout. Deze is in een aanvullend proces-verbaal verbeterd. Indien eiseres het Terugkeerbesluit niet geldig acht, moet zij daartegen in beroep gaan. Aan de voorwaarde van de nul-dagen-termijn voor inbewaringstelling is voldaan. Eiseres zal, indien zij dat wenst, in de gelegenheid worden gesteld asiel aan te vragen. Eiseres is op 9 januari 2012 overgeplaatst naar DC Rotterdam. Op 13 januari 2012 is een vertrekgesprek gevoerd. De aanvraag voor een laissez-passer (hierna: lp) voor Congo is op

procedurenummer: AWB 12/701

3

17 januari 2012 verzonden.

2.5. De rechtbank oordeelt als volgt.

2.5.1. Tussen partijen is niet in geschil dat zich bij de staandehouding van eiseres geen onregelmatigheden hebben voorgedaan. Bovendien zijn de gronden van de inbewaringstelling niet betwist. De bewaringsrechter is niet gehouden deze ambtshalve te toetsen.

2.5.2. De primair aangevoerde beroepsgrond dat de bewaring onrechtmatig is omdat in het Terugkeerbesluit van 6 januari 2011 een vertrektermijn van 28 dagen is vermeld, faalt. Verweerder heeft voldoende gemotiveerd naar voren gebracht dat eiseres Nederland onmiddellijk dient te verlaten, zodat er van wordt uitgegaan dat haar een vertrektermijn van nul dagen is opgelegd, welke termijn is meegewogen in de beslissing aan eiseres de maatregel van bewaring op te leggen. De subsidiaire beroepsgrond dat ook bij een vertrektermijn van nul dagen de bewaring onrechtmatig is omdat de Terugkeerrichtlijn een vrijwillige vertrektermijn voorschrijft faalt eveneens. Ingevolge artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn kunnen de lidstaten, indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus is afgewezen, dan wel indien een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. De bewaringsrechter is niet gehouden over de rechtmatigheid van de vertrektermijn in het Terugkeerbesluit en de aanvulling daarop in het proces-verbaal van 9 januari 2012 te oordelen, daar in een aparte beroepsprocedure tegen een Terugkeerbesluit is voorzien. Eiseres is met dit oordeel niet in haar belangen geschaad daar de beroepstermijn tegen het Terugkeerbesluit nog loopt.

2.5.3. Dat de situatie in Congo gevaarlijk zou zijn voor eiseres ligt niet ter toetsing door de bewaringsrechter voor, maar door de voorzieningenrechter in een asielprocedure. De stelling van eiseres dat zij asiel had willen vragen maar dat haar dit door verweerder is afgeraden heeft eiseres niet onderbouwd.

2.6. Het beroep is derhalve ongegrond.

Er is geen grond voor schadevergoeding.

De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling op grond van artikel 8:75, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

2.7. Gezien het voorgaande beslist de rechtbank als volgt.

procedurenummer: AWB 12/701

4

3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus gegeven door mr. F.H.J.G. Brekelmans, rechter, en door deze en mr. M.S. van den Brink, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 27 januari 2012

Afschrift verzonden op:

- 3 FEB. 2012

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen hoger beroep instellen. Het instellen van hoger beroep geschiedt door het indienen van een beroepschrift bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage, binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak. Het beroepschrift moet een grief of grieven tegen deze uitspraak bevatten. U moet een kopie van deze uitspraak meezenden met het beroepschrift.

W A L L S

A D V O C A T E N

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Per fax 070 365 1380, 7 blz.

Wijnstraat 209
3311 BV Dordrecht
Telefoon: 078 631 1020
Telefax: 078 631 7373

mr des J.M. Walls
mr mr S. Zwiars
mr mr M.C.M. van der Mark
mr mr H.E. Visscher
Advocaten

Inzake:
Onze ref: 13456
IND nummer: 0806.10.1034

Dordrecht, 8 februari 2012

Appelschrift vreemdelingenbewaring

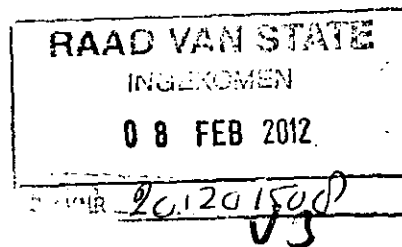
Hoogedelgestreng college,

Door deze en derhalve tijdig binnen de wettelijke beroepstermijn stelt ondergetekende, mr S. Zwiars, advocaat, kantoorhoudende te 3311 BV Dordrecht aan de Wijnstraat 209, die verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door appellant, van Kongolese nationaliteit, thans verblijvende te Rotterdam en domicilie kiezende ten kantore van haar gemachtigde, om dit appelschrift in te dienen en te ondertekenen en hoger beroep in te stellen, hoger beroep in tegen de uitspraak van 27 januari 2012, verzonden op 3 februari 2012, reg. nr. AWB 12 / 701, (aangehecht) van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingplaats Dordrecht, sector bestuursrecht, vreemdelingenzaken.

Verweerder ten deze is de Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

De rechtbank heeft het beroep van appellante tegen de toepassing op appellante van de vreemdelingenbewaring ongegrond verklaard.

Appellante wenst tegen voornoemde uitspraak de navolgende grieven aan te voeren:

W A L L S A D V O C A T E N

Grief 1

Appellante stelt zich op het standpunt dat sprake is van strijd met artikel 5, vierde lid van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Volgens appellante is geen sprake van een spoedige beslissing, als bedoeld in voormelde verdragsbepaling. De tijd die is verstreken tussen het instellen van het beroep, 6 januari 2012, en het moment waarop de uitspraak op dit beroep is verzonden, 3 februari 2012, is dusdanig lang dat niet kan worden gesproken van een "speedy" beoordeling.

Appellante verwijst ter onderbouwing van dit standpunt op de rechtspraak van het EHRM op dit punt, met name de uitspraak Kadem tegen Malta van 9 januari 2003 (JV 2003, 129) en de uitspraak Rehbock tegen Slovenië van 28 november 2000 (NJCM-bulletin 2001, pagina 372). In de uitspraak Kadem is door het EHRM immers een periode van 17 dagen tussen het beroep en de verzending van de uitspraak te lang bevonden en in de zaak Rehbock is een periode van 23 dagen te lang bevonden.

Grief 2 (r.o. 2.5.2)

Appellante stelt zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte oordeelt dat aan appellante een vertrektermijn van nul dagen is opgelegd.

Toelichting

Appellante wijst op rechtsoverweging 2.4 waaruit moge blijken dat bij inbewaringstelling een terugkeerbesluit is opgelegd waarbij een vertrektermijn van 28 dagen is bepaald.

Verweerder stelde dat de 28-dagen termijn abusievelijk is ingevuld. Op 9 januari 2012 werd een proces-verbaal opgesteld waarbij in de visie van verweerder dit abus werd vastgelegd en hersteld.

Appellante stelt zich aldus op het standpunt dat ten tijde van de inbewaringstelling een vertrektermijn van 28 gold. Primair is appellante van oordeel dat irrelevant is of zij had moeten begrijpen dat verweerder met de 28-dagentermijn een nuldagentermijn bedoelde, subsidiair is het gebrek pas twee dagen na de inbewaringstelling hersteld, ten tijde van de inbewaringstelling bestond aldus geen terugkeerbesluit op grond waarvan appellante in bewaring gesteld mocht worden.

De belangenafweging die naar de rechtbank stelt in het nadeel van appellante dient uit te vallen nu appellante ten tijde van de zitting nog in beroep kon gaan tegen het terugkeerbesluit zelf vind geen basis in het recht: er is geen belangenafweging aan de orde.

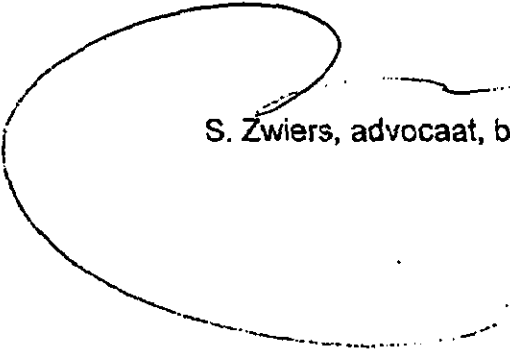
W A L L S
A D V O C A T E N

Appellante wijst erop dat zij inderdaad in beroep is gegaan tegen het terugkeerbesluit, appellante heeft voorlopige voorziening gevraagd en ter zitting in de procedure AWB 12 / 2306, zp. Utrecht, heeft verweerder de nulagentermijn alsnog laten vervallen en erkend dat sprake is van een 28-dagen termijn; appellante is (uiteraard) vervolgens in vrijheid gesteld.

REDENEN WAAROM:

Appellante zich tot U wendt met het eerbiedig verzoek:

1. Dit hoger beroep gegrond te verklaren;
2. Voornoemde uitspraak te vernietigen;
3. Het bepaalde in artikel 44 Wet RvS dan wel in artikel 42 Wet RvS toepassen;
4. Schadevergoeding toe te kennen volgens de richtlijnen althans in goede justitie te bepalen;
5. Verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

S. Zwiers, advocaat, bepaaldelijk gevolmachtigde

Bij opvolgend faxbericht verzonden aan IND PVV Den Haag